

Съ настъпването на противника, повтарямъ, разреденитѣ отъ отлѣжкитѣ наши редове се попълниха.

— Както орлитѣ се сбиратъ на лешъ, тъй и опълченцитѣ на бой, казваха нѣкои отъ офицеритѣ.

Опълченцитѣ се съживиха. Лицата имъ свѣтнаха отъ радостъ. Но подъ тази вънкашна радостъ, дълбоко въ душата се таеше едно тихо безпокойствие и угриженостъ, които се исваха въ слѣдующето размѣняване на мислитѣ имъ.

— Ехъ, защо пушкитѣ ни не сж добри, защо не ни дадатъ „кримки“? и тукъ опълченцитѣ започнаха да разказватъ епизоди отъ старо-загорската битка.

— Да имаше добри пушки въ старо-загорския бой, турцитѣ май не щѣха тъй нахално да се увиратъ, като слѣпи, казваха едни.

— Онази бѣгуща въ пълна безредица войска съ викъ „алла, алла“, като рѣжъ щѣхме да я поженемъ.

— Е, че какъ ще я поженешъ, когато цакашъ, цакашъ, а тя пушчината не хваща.

— Азъ нѣколко пѣти се прицѣлвахъ на онзи турски офицеръ съ бѣлия конь, който като бѣсенъ се хвърляше съ гола шашка въ рѣка върху своитѣ бѣгущи войници, разказваше единъ опълченецъ, но пустата пушка не хваща — все цака. Тогава азъ хвърлихъ моята и взехъ друга отъ единъ раненъ, но въ това врѣме турчина бѣше катурнатъ отъ Гьoko Маринова, само коня му бѣгаше като дивъ, но скоро и той падна.

Въ 9 часа вечеръта пристигна отъ Габрово и останалия батальонъ отъ орловския полкъ.

Прѣзъ нощъта се зачуха пушечни залпове по направление къмъ югъ. По-послѣ се научихме, че турцитѣ отъ с. Шипка биле открили огънь съ залпове по 4-а дружина, която на разсѣмнувание на 9-и Августъ, се принудила да отстъпи и се спрѣ при 1-а дружина — при казармата

Х.

9-и Августъ. — Щомъ се зазори, цѣлия шипченски отрядъ бѣше на кракъ и погледитѣ на всички инстинктивно се обърнаха по направление къмъ противника. Още при първия погледъ, забѣлѣзахме на възвишеностъта „Бердекъ“ силно движение. Види се, тамъ правяха укрѣпления за неприятелската артиллерия.